

blev anført af det ærede Medlem fra Nalstov (Meergaard), han udtalte, at, saadan rent reklamemæssig set, troede han, Udførselsforbudet havde stor Betydning. Man kunde reklamere meget stærkt med et saadant Forbud for vort Meierismørs Vgthed. Det tror jeg nu ikke; thi jeg tror, at naar vi faae Farveparagrafen vedtagen, og der altsaa bliver et bestemt, let isinefaldende Skjelnemærke, saa vil det reklamere meget bedre for vort Meierismørs Vgthed og vil bidrage meget mere til at opretholde Tilliden hos Kunderne i Udlandet til Meierismørets Vgthed, naar man viser dem de to Barer, viser dem, at saaledes ser det ene ud og saaledes det Andet, og at der mellem de to Ting er en Forskjel, der er let at skjelne, saa tror jeg, at man meget bedre opretholder Tilliden end ved at forbyde dem at faae det ene Slags at se. Dette, at se med egne Øine, virker ved den Slags Ting bedst. Jeg tror, det i saa Henseende er meget oplysende at se, hvilken Indflydelse Besøget paa Landbohøjskolen for kort Tid siden havde paa adskillige ærede Medlemmers Anstuelser om ufarvet Margarine. Forinden dette Besøg var den Mening almindelig trods nok saa mange Protester fra modsat Side, at Margarinen, naar den ikke blev farvet, vilde se affhyelig ud, og endvidere, at man ikke kunde farve den selv. Derude fik man Syn for Sagen, og siden har man ikke hørt det. Jeg tror, det er heldigst, naar man ser med egne Øine. Men saa er der ogsaa dette ved Udførselsforbudet, at, skjøndt jeg tror, at det er det, der vil have mindst Betydning nu, og slet ingen Betydning vil have i Retning af at fikkre vort Meierismørs Stilling i Udlandet, naar vi faae Farveparagrafen, saa er det jo dog vistnok den Bestemmelse, som det er aller vanskeligest at komme bort fra igjen, dersom der en Gang kommer en Tid, da vi skulle have de Bestemmelser ophævede, som vi nu vedtage mod Kunstsmørfabrikationen, hvad der jo ikke er helt usandsynligt. Naar vi først i en hel Del Aar have forbudt Udførsel deraf, og vi saa ophæve Forbudet, saa frygter jeg for, at det kan anvendes af vore Konkurrenter med ikke ringe Vægt til at mistænkeliggjøre vort Meierismør. Saa er der ogsaa den Omstændighed, at, hvis det danske Kunstsmør med den svagt gule

Farve, som det kan faae, naar Farvingsparagrafen vedtages, kunde vinde frem til udenlandske Markeder, saa vil det bidrage meget til, at den Bestemmelse med et Skjelnemærke mellem de to Slags Smør kan trænge igjennem overalt, og det vilde være af meget stor Betydning for Meierismøret i det Hele, og altsaa for intet Land af saa stor Betydning som for Danmark. — Blandingsparagrafen skal jeg ikke komme ind paa. Jeg staar overfor den, som jeg stod ved 2den Behandling. Jeg tror ikke, den har den mindste Betydning overfor Udlandet, naar man faar Farvingsparagrafen. Jaar man den, saa er det jo forbudt at give Margarinen Smørets Udseende, og selv om man saa faar Forbudet mod Blanding af Kunstsmør, saa gjør det ikke Noget, thi selv om de blande det nok saa stærkt, saa kan Enhver dog se, hvad det er, og folgelig kan det ikke skade. Farve de det, saa er det strafbart lige godt, enten vi have Blandingsforbud eller ikke, og er der Noget, der vil farve Kunstsmør mod Lovens Forbud, saa ville de ogsaa blande det, saa Blandingsforbudet kan derfor ingen Betydning have i Retning af at fikkre mod Bedragerier paa det Omraade hverken overfor Udland eller Indland. Jeg kan i alt Fald ikke se det. Jeg skal derfor tilraade at stemme for Farvingsparagrafen, men mod Blandingsparagrafen og Udførselsforbudet, og sluttelig skal jeg anbefale at stemme for Indenrigsministerens Forslag om at begrænde Lovens Varighed til 3 Aar.

N. Andersen (Thisted Amts 3die Valgfreds): Det Underændringsforslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (Wagner) og jeg have stillet, vil jeg anmode det høie Thing om at betragte, i alt Fald for mit Vedkommende, som et ligefremt Udslag af den almindelige Betragtning, at en Forhandling mellem modstridende Anstuelser og stærkt modstaaende Interesser kun kan føre til et Maa, naar der vises nogen Smødekommehed og Willighed til Afslag fra alle Sider. Jeg skjønner ikke, hvor fritende det end kunde være, og hvor let end den Politik er, at det kunde være et virkelig brugeligt Princip for en saglig Forhandling, dette, at danne sig en Særstilling, hvorpaa man bliver staaende uroffe-